

Bibliaóra 2022. december 9-én

– az igemagyarázat összefoglalása –

Ószövetségi igeszakasz – Dán 12,5-11

[5](#) Azután én, Dániel, láttam, hogy még ketten állnak ott: egyikük a folyam innenső oldalán, a másik pedig a túlparton. [6](#) Az egyik megkérdezte a gyolcsruhába öltözött férfit, aki ott állt a folyam vize mellett: Mikor fognak bekövetkezni ezek a csodálatos dolgok? [7](#) Hallottam, hogy a gyolcsruhába öltözött férfi, aki ott állt a folyam vize fölött, jobbját és balját az égre emelve megesküdt az Örökké Élőre: Egy időszak meg két időszak és egy fél időszak múlva! Mert amikor véget ér a szent nép megrontójának hatalma, mindezek beteljesednek. [8](#) Hallottam ugyan, de nem értettem, ezért megkérdeztem: Uram, mi lesz végül mindebből? [9](#) Ő így válaszolt: Menj el, Dániel, mert ezek az igék titkosak, és le vannak pecsételve a végső időkig. [10](#) Sokan megtisztulnak, fehérek és kipróbáltak lesznek, a bűnösök pedig bűnösök maradnak. A bűnösök közül senki sem érti meg, de az értelmesek megértik. [11](#) Attól fogva, hogy megszüntették a mindennapi áldozatot, és felállították az iszonyatos bálványt, ezerkétszázkilencven nap telik el. [12](#) Boldog, aki állhatatos marad, és megéri az ezerháromszázharmincöt nap végét. [13](#) Te pedig menj a vég felé! Elpihensz majd, de fölkelés kijelölt sorsodra a végső napon!

Kedves Testvéreim!

Végére értünk Dániel prófétai könyve olvasásának. Az utolsó fejezetek leírása egy mennyei követ (gyolcsruhába öltözött férfi, akinek „színarany öv volt a derekán. Teste olyan volt, mint a drágakő, arca fénylett, mint a villám, szemei, mint az égő fáklyák. Karjai és lábai csillogtak, mint a fénylő réz, és beszéde oly hangos volt, mint a tömeg zúgása” – Dán 10,5-6) által kapott látomást és üzeneteket tartalmaz. Ezek az üzenetek túlmutatnak a jelen és jövő politikai eseményein, az akkori világrend alakulásain egészen a végidőig, amikor megmenekül „mindaz, aki be lesz írva a könyvbe. Azok közül, akik a föld porában alszanak, sokan felébrednek majd: némelyek örök életre, némelyek gyalázatra és örök utálatra. Az értelmesek fényleni fognak, mint a fénylő égbolt, és akik sokakat igazságra vezettek, mint a csillagok, mindörökké.” (Dán 12,1-3)

Ezzel befejeződnek a kapott látomások, amelyeket a vele beszélő utasítása szerint Dánielnek le kell zárnia és le kell pecsételnie. Ezt követi a mai igeszakaszunk. Elmúlt a látomás, befejeződött a kijelentés, de Dániel még a helyszínen van, nyilván a látottak-hallottak hatása alatt. Kiderül, hogy a gyolcsruhába öltözött férfin kívül még ketten állnak ott, a folyam két partján, tehát két tanúja is van a kapott kijelentéseknek. Az egyik kérdezi: „Mikor lesz vége ezeknek a csodás dolgoknak?”

A választ a gyolcsruhás férfin keresztül kapja meg Dániel, különös eskü formájában. „Hallottam, hogy a gyolcsruhába öltözött férfi, aki ott állt a folyam vize fölött,

jobbát és balját az égre emelve megesküdött az Örökké Élőre: Egy időszak meg két időszak és egy fél időszak múlva! Mert amikor véget ér a szent nép megrontójának hatalma, mindezek beteljesednek.” Ennek és a folytatásnak ismeretében láthatjuk, hogy a kérdező nem a maga számára kérdez, hanem Dániel kedvéért, hogy Dániel így választ kapjon az őt foglalkoztató dolgokra, amiket nemcsak kimondani, de még megfogalmazni sem könnyű. Látjuk, hogy a továbbiakban is a gyolcsruhás férfival marad beszélgető kapcsolatban.

„Hallottam ugyan, de nem értettem, ezért megkérdeztem: Uram, mi lesz végül mindebből?” Mert hiába hall Dániel értelmes szavakat, mondatokat, nem érti a választ. Hiszen a lelki dolgokat nem lehet értelemmel felfogni, ahhoz a Lélek vezetése és értelmezése kell. Ezért kérdez. Mert lehet és jó is kérdezni. Kap is választ, hiszen a kijelentésnek célja az, hogy Dániel megértse a hallottakat.

Azonban ez a válasz nem tartalmaz dátumot, időpontot, eligazítást, hanem (csupán) megerősítést arra nézve, hogy az Úr kijelentési igazak. Ugyanakkor vannak titkok, amelyek számunkra mintegy lepecsételve maradnak a végső időkig, akkor fogja majd őket Isten feltárni. A titkokat ismerő Isten pedig méltó a bizalmunkra, Benne lehet megnyugvásunk és békességünk a jövőre nézve.

Ezt kell meglátnia és elfogadnia Dánielnek is állhatatossággal, mint aki értelmes és megérti, boldoggá teszi őt állhatatossága. Ami ennek a prófétai kijelentésnek fontos üzenete, az a feltámadás tényének ígérete és megerősítése. A vég felé tart, s egyszer meg is érkezik, de lesz folytatás a végső napon, amikor Isten feltámasztja és előhossa a holtakat. Akiknek kijelölt sorsa már meg van határozva a 2. vers jegyében: *„Azok közül, akik a föld porában alszanak, sokan felébrednek majd: némelyek örök életre, némelyek gyalázatra és örök utálatra”.*

Újszövetségi igeszakasz – Lk 6,12-16

A tizenkét tanítvány elhívása

[12](#) Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát. [13](#) Amikor megvirradt, odahívta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett: [14](#) Simont, akit Péternek nevezett el, Andrást, a testvérét, Jakabot és Jánost, Fülöpöt és Bertalant, [15](#) Mátét és Tamást, Jakabot, Alfeus fiát és Simont, akit Zélótának neveztek, [16](#) Júdást, Jakab fiát és Júdás Iskariótest, aki árulóvá lett.

Kedves Testvéreim!

A tizenkét tanítvány kiválasztása nagyon jelentős esemény Jézus szolgálata számára. Nem „csak úgy” hívja el őket, nem is határozott meg kritériumokat a

számukra. Egyet tett – figyelt a mennyei Atyára. A bevezető mondat arról számol be, hogy Jézus kiment a hegyre imádkozni és imádkozva virrasztotta át az éjszakát.

Mielőtt a döntését meghozná, imádkozik. Imádságban keresi az Atya jelenlétét, akarátát, vezetését. Sőt, imádságban készíti fel magát arra, hogy el tudja fogadni és viselni ezt a választást, hiszen nem az egyetem legkiválóbb végzősei közül való, hanem sokféle rétegből származó, többnyire iskolázatlan, egyszerű emberek ezek, akik nehéz fizikai megélhetést cseréltek el a még bizonytalanabbra. És természetesen mindegyiknek megvan a maga természete, amit kell tudni kezelni...

Bizony, nem könnyű feladat tanúkul maga mellé választani a tanítványokat. Az Úr Jézus ezt fölfelé figyelve, imádkozva kéri el az Atyától. Sokszor látjuk Őt imádkozni, itt pedig különösen is úgy, hogy az egész éjszakát imádságban tölti. Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát. Ezzel példát adott nekünk is. Mivel telik az éjszakánk, amikor virrasztunk, akár álmatlanság miatt? Amikor Ahasvérós nem tud aludni, az ország krónikájából olvastat fel magának. Dárius király, amikor Dánielért aggódik, akit az oroslánverembe vetettek, szintén virraszt – és aggódik. Jézus azonban fölfelé figyel, az Atyát keresi, imádkozik. Nem azért, mert kerüli a szemét az álom, hanem azért, mert bizonyosságra van szüksége, mielőtt a lépését megtenné.

Kedves Testvéreim, ez egy nagyon fontos üzenet és követendő példa a számunkra is. Az Úr Jézus nem sajnálja az éjszakát, nem sajnálja az időt a mennyei Atyától, az imádságtól, és tényleg egyfajta belső harcban érlelődik meg Benne a döntés, az elhatározás. Bizony, talán ez a legnehezebb – ilyen kitartóan imádkozni, virrasztani imádságban. Fönt a hegyen – elkülönülve a napi gondoktól, foglalatosságtól, befolyásoló vagy kisértő környezettől és valahogy – ahogy mondani szoktuk – „közelebb Istenhez”. Mert amennyire tudunk távol maradni a napi vágyak, harcok kísértések befolyásától, annyival lehetünk lélekben közelebb az Istenhez, élhetjük át a jelenlétét, közelségét. A hegy, a magasság, kilépés a napi dolgokból, valamennyi éppen ezt hangsúlyozza.

„Amikor megvirradt, odahívta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett”. Amint a bevezető versekben említette Lukács, utánajárt a dolgoknak. Ezzel kapcsolatban úgy találta, hogy Jézus nem egyenként gyűjtögette a tanítványokat és így bővítette a tanítványi kört, hanem a meglévő népes követői seregből választotta ki azt a tizenkettőt, akiket ezzel különleges helyzetbe emelt.

Apostoloknak is nevezte őket. Az apostol kifejezés az Újszövetségben legelőször a tizenkettőre vonatkozott, majd az egyház missziói küldötteire is. Lukács ezt a kifejezést kimondottan a tizenkettőre használja. Ők azok, akik tanúi voltak Jézus minden cselekedetének, tanításának és feltámadásának is. Akik

mennybemenetelekor az evangélium hirdetését feladatuk kapták. Ez a szó külön kiemelt szerepet, feladatot jelöl, amit kaptak – igaz, nem mindig ennek megfelelően viselkedtek. De lényeges, hogy Jézus nevezi őket így, nem pedig ők magunk.

A felsorolásból látható, milyen sokfélék az apostolokká tett emberek. Máté és Márk névsorához képest és – az esetleges más sorrendeken túl – van egy nevet érintő eltérés, és pedig a *Taddeus* név helyett (ettől még a személy lehet ugyanaz a hasonló hangzás miatt is) *Júdást*, *Jakab fiát* említi Lukács az evangéliumban, de az Apostolok Cselekedeteiben is. A sort az *áruló Júdás* zárja mindenütt. Ami egy ellentmondást érzékeltet velünk: imádságban elkért választás alapján tanítvány, apostol – és mégis áruló. Ez komoly figyelmeztetés arra nézve, hogy belefér a hitben meghozott döntésekbe az is, hogy nem lesz minden végig tökéletes. És arra is utal, hogy bár az Úr Jézus tudta, mi lakik Júdásban, mégis elfogadta őt tanítványának, esélyt adva neki ezzel a változásra.

*„Ó, Téged szeretni, Jézus, a szívem boldog joga,
és Téged követni, Jézus, az élet célja maga.
Tevéled haladni, Jézus, a mennyek felé menés,
és Nálad maradni, Jézus, az béke, megpihenés.”*